

Arrest

nr. 34 761 van 25 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met het Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister belast met het Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2008 werd verzoeker bij een politiecontrole aangetroffen op het Belgisch grondgebied en nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. Verzoeker diende op 1 juli 2008 een asielverzoek in.

1.3. Op 4 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) en de beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats (bijlage 39bis).

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 10 juli 2008, overeenkomstig artikel 9 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003), de Duitse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.5. Op 1 augustus 2008 willigden de Duitse autoriteiten, in toepassing van artikel 9 van de verordening 343/2003, het overnameverzoek in.

1.6. Op 1 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.7. Verzoeker werd op 12 augustus 2009 overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

1.8. Verzoeker, die op onbekende datum terugkeerde naar België, diende bij schrijven gedateerd op 19 september 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.9. Op 29 juli 2009 nam de gemachtigde van de minister belast met het Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

Deze beslissing die verzoeker op 26 augustus 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt aan dat ten tijde van zijn overbrenging naar Duitsland zijn identiteitsdocumenten in beslag genomen werden en overgezonden werden naar de Duitse Immigratiediensten. Zodoende zou betrokkene in de onmogelijkheid bevinden om een identiteitsdocument voor te leggen. Uit onderzoek blijkt dat het in beslag nemen van de identiteitsdocumenten en naar de bevoegde immigratieinstanties wordt doorgezonden een gangbare procedure is. Echter op basis van bekomen informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat betrokkene ten alle tijden zijn identiteitsdocumenten kan terugvragen bij de bevoegde diensten, in concreto de Duitse Immigratiediensten. Deze vraag kan steeds vanuit België zelf gesteld worden aan de Duitse autoriteiten. Betrokkene dient dus in eerste instantie zelf het nodige te doen om opnieuw zijn identiteitsdocumenten te bekomen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij reeds al het nodige in het werk gesteld heeft om opnieuw de benodigde identiteitsdocumenten te bekomen. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Betrokkene dient zich te richten tot de juiste autoriteiten.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam (S, M. S.) nummer (...) bevat een paspoort dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam voegt (S, M. S.) bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.(...)"
Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet. Ter onderbouwing van zijn middel stelt hij het volgende:

“Dat verzoeker wel degelijk op geldige wijze heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om zijn Internationaal paspoort te verwerven;

Dat zijn paspoort door verwerende partij immers aan de Duitse immigratiedienst werd overgelegd;

Dat verzoeker op 11 november 2008 aan verwerende partij per faxschrijven om inlichtingen heeft gevraagd aangaande zijn paspoort; (stuk 2)

Dat verwerende partij hier niet op antwoordde;

Dat aldus een regularisatieaanvraag werd ingediend op basis van een doorlaatbewijs; (stuk 3)

Dat verzoeker tevergeefs bij het Consulaat van Algerije te Brussel een nieuw paspoort trachtte te bemachtigen; (stuk 4)

Dat aldus voldoende naar recht is aangetoond dat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevond om een paspoort te verwerven;

Dat op basis van voormelde feiten, de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot het besluit is kunnen komen als zou verzoeker niet hebben aangetoond dat het voor hem niet onmogelijk was om zijn paspoort te verwerven;

Zodat, de bestreden beslissing artikel 9 bis § 1 Vw. schendt;”

Verweerder werpt op dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument in België te verwerven. Hij benadrukt dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten kan terugvragen aan de Duitse immigratiediensten en niet heeft aangetoond dat hij dienaangaande stappen heeft ondernomen. Tevens wijst verweerder erop dat verzoeker bij zijn verzoekschrift geen nieuwe stukken kan aanbrengen of zijn motivering om vrijgesteld te worden van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen niet dienstig kan uitbreiden.

In zijn repliekmemoirie betoogt verzoeker dat hij zijn originele identiteitsdocumenten heeft overgelegd aan de Belgische autoriteiten in het kader van de Dublinprocedure. Hij voegt hieraan toe dat verweerder deze documenten, die eigendom zijn van de Algerijnse Staat, onrechtmatig heeft overgedragen aan de Duitse immigratiediensten teneinde zijn aanwezigheid in Duitsland te verzekeren en dat hem niet kan verweten worden dat hij zich niet bij deze diensten aanmeldde, aangezien hij het risico liep opgesloten te worden.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals opgenomen in het administratief dossier, met betrekking tot het ontbreken van een identiteitsdocument het volgende aangaf:

"Alvorens verzoeker werd overgebracht naar Duitsland, werden zijn identiteitsdocumenten in beslag genomen en overgezonden aan de Duitse Immigratiedienst.

Verzoeker is bijgevolg niet in het bezit van een identiteitsdocument, doch haalt aan dat de Belgische instanties de desbetreffende documenten kunnen bemachtigen bij de autoriteiten aan wie ze onderhavige documenten toevertrouwde.

Verzoeker haalt aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om desbetreffende identiteitsdocumenten te bemachtigen."

Door louter aan te geven waar zijn identiteitsdocumenten zich bevinden en voor te houden dat het bestuur ze kan opvragen toont verzoeker evenwel niet aan dat hij over een identiteitsdocument beschikt of dat hij in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te verwerven. Verzoeker betwist de stelling van verweerder ook niet dat hij zijn identiteitsdocumenten kan terugvragen bij de Duitse immigratiediensten.

In de mate dat verweerder stelt dat het Consulaat-generaal van Algerije weigert om hem een nieuw paspoort af te geven, moet worden opgemerkt dat dit feit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker naliet zijn reispas terug te vragen aan de Duitse immigratiediensten. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat verzoeker het feit dat de Algerijnse autoriteiten geen nieuw reisdocument wensten af te leveren niet ter kennis bracht van het bestuur, zodat het bestuur hieromtrent geen standpunt kon innemen. Bovendien blijkt uit de door verzoeker neergelegde stukken dat hij pas nadat de bestreden beslissing genomen was een schrijven richtte aan de Algerijnse autoriteiten om een nieuw paspoort aan te vragen, waardoor dit gegeven niet kon meespelen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de stelling van verzoeker dat de Belgische autoriteiten niet gerechtigd zijn om een paspoort dat eigendom is van de Algerijnse staat over te maken aan de Duitse autoriteiten, moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet blijkt dat dit zou gebeurd zijn. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt immers dat aan verzoeker *"al zijn persoonlijke bezittingen (en dus ook zijn paspoort) werden meegegeven."* Tevens blijkt dat het de Duitse autoriteiten waren die, nadat verzoeker was overgedragen, overgingen tot de inbeslagname van zijn paspoort. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder aan de basis ligt van het feit dat hij niet over een identiteitsdocument beschikt. Zelfs indien verweerder aan de basis zou liggen van *"het verlies"* van de identiteitsdocumenten van een vreemdeling in het kader van een andere procedure, dan nog moet worden geduïd dat dit gegeven op zich de betrokken vreemdeling die een beroep wil doen op de procedure vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vrijstelt van de verplichting om aan te tonen dat hij deze documenten niet (opnieuw) kan verwerven in België. De Raad merkt verder op dat het niet volstaat dat verzoeker in het verleden in het bezit was van een identiteitsdocument. Uit de tekst van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers duidelijk dat een vreemdeling, behoudens de uitzonderingen die in deze bepaling zijn voorzien, pas op voorwaarde dat hij buitengewone omstandigheden aantoont en over een identiteitsdocument *"beschikt"* een verblijfsmachtiging in België kan aanvragen. Ook gelet op het risico van identiteitsusurpatie kan niet zonder meer verwezen worden naar vroeger voorgelegde documenten.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij *"een regularisatieaanvraag (indiende) op basis van een doorlaatbewijs"* kan slechts worden gesteld dat uit de aanvraag van verzoeker zelf blijkt dat hij het doorlaatbewijs niet als een identiteitsdocument beschouwde aangezien hij, in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, stelde zich in de onmogelijkheid te bevinden om een identiteitsdocument te bemachtigen. Ten overvloede moet erop gewezen worden dat uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *"een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel"*

is (*Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33), zodat verzoeker hoe dan ook niet nuttig kan verwijzen naar een doorlaatbewijs dat niet door zijn nationale autoriteiten werd afgeleverd en dat niet kan gelijkgesteld worden met een paspoort .

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK